

20. IZMENJAVA DIJAKOV

20. SCHÜLERAUSTAUSCH

TRBOVLJE - SCHEINFELD 2013

1. MISLI UDELEŽENKE IZMENJAVE S SCHEINFELDOM LETA 1999

Ko enkrat začneš, težko prenehaš

Ko štejem, ne morem verjeti, da je od moje udeležbe na izmenjavi z gimnazijo Scheinfeld minilo že celih 14 let. Vsekakor je bila možnost te izmenjave tudi eden izmed motivov, da sem se odločila za obiskovanje trboveljske gimnazije. Izkušnje in priporočila starejših kolegov, ki so se te izmenjave udeležili že prej, so bile odlične, zato je bila udeležba vsekakor v mojem načrtu. Da si prišel v ožji izbor za izmenjavo, si sicer potreboval nekaj sreče in motivacije pri učenju nemškega jezika, vendar pa cilj ni bil neuresničljiv.

Še danes se spomnim, da smo si lahko sami izbirali naše partnerske dijake in da je bila Susannina predstavitev prva na kupu, ki sem ga dobila v branje. Njena predstavitev je tudi ostala v mojih rokah in res sem imela srečo pri izbiri. Susanne me je s svojo družino sprejela odprtih rok in še dandanes, po vseh teh letih, imava stike. Redno imam kontakt tudi z njeno družino, saj voščilnice ob praznikih potujejo v obe smeri.

Najprej so na obisk prišli nemški dijaki, ki smo jih kot običajno peljali na Bled, v Ljubljano ter v Mesečino :). V maju pa smo na obisk v Nemčijo odšli še mi. Takrat smo tja še potovali z vlakom. Na železniški postaji v Markt Bibart-u so vse druge udeležence pričakali nemški dijaki s svojimi starši, le Susanne nisem našla. Pričela sem že razmišljati, da nisem slučajno pozabila njenega obraza. No, nisem ga, nje ni bilo. Tako sem sama ostala sredi perona, dokler me ni neznana ženska objela in poljubila v pozdrav. Bila je njena mama, ki me je prišla iskat, saj je imela Susanne takrat neke obveznosti v Nuernbergu in ni mogla priti zraven. Tako sem prvi večer preživela sama z njeno družino, vsi okrog mene so govorili nemško, kar je bil takrat zame vsekakor izziv, saj sem se nemščino učila šele 2 leti. Vsega seveda nisem razumela, sem se pa zelo trudila, tudi s pomočjo slovarja, ki sem ga imela s seboj. V Nemčiji sem preživela nekaj krasnih dni in čeprav se po tem obisku s Suzanne v živo nisva več videli, v kratkem načrtujeva tudi to.

Vsakemu, ki ima željo po potovanjih, spoznavanju novih ljudi, kultur, dežel, jezika, učenju ... mora izkoristiti takšne priložnosti. Dobra izkušnja, ki sem jo imela v okviru izmenjave, me je tudi v prihodnje motivirala, da sem izkoristila skoraj vse druge ponujene priložnosti za potovanja, izmenjave in medkulturno učenje. Spodbujanje in podpora mladim za odhod v tujino je danes ena izmed mojih nalog v službi. Odlično je, ko lahko svoje izkušnje deliš z mladimi in jim pomagaš odpirati obzorja. To izkušnjo vsekakor toplo priporočam vsem.

Rada Drnovšek

2. OBJAVA O IZMENJAVI V ČASOPISU SRČNO

V jubilejni dvajseti izmenjavi je sodelovalo 1026 dijakov.

Na GESŠ Trbovlje od 17. do 23. marca 2013 gostimo 18 dijakov in dva profesorja iz Gimnazije Scheinfeld. Trboveljski dijaki potujejo v Scheinfeld v času od 21. do 27. aprila 2013.

Rothenburg ob der Tauber

Na Gimnaziji in ekonomski srednji šoli Trbovlje (GESŠ Trbovlje) poteka več mednarodnih projektov. Eden najbolj ustaljenih in po številu udeležencev najbolj množičen je mednarodna izmenjava dijakov z nemško gimnazijo iz Scheinfelda. V okviru tega projekta so dijaki enkrat gostitelji in enkrat gostje; nameščeni so v družinah svojih partnerjev in obiskujejo pouk. Letos poteka že dvajseta izmenjava, na katero smo na gimnaziji Trbovlje zelo ponosni, saj je v vseh teh dvajsetih izmenjavah sodelovalo 1026 dijakov. Število tistih, ki so vključeni v izmenjavo je veliko večje, saj druženje ni omejeno samo na dijake v izmenjavi, temveč je tesno povezano z družino, ki dijaka gosti, pri pouku pa so vključeni tudi drugi sošolci. Poleg razvijanja komunikacije v tujem jeziku je pomembno tudi razvijanje drugih kvalitiet, ki jih ne more nuditi noben teoretični pouk: sprejemanje drugačnosti, spoznavanje druge kulture, navad in običajev ter sprejemanje odgovornosti in samostojnosti.

Občutki pred prvo izmenjavo so bili negotovi, pričakovanja pa kljub temu velika. Še preden smo leta 1994 zaključili prvo izmenjavo, smo vedeli, da ni zadnja, ker je bilo še toliko idej. Profesorici nemškega jezika Marija Holešek in Marjetka Kafel sva z veliko entuziazma izkoristili priložnost. Takratna ravnateljica Gimnazije Trbovlje Darka Lipičnik in ravnatelj Gimnazije Scheinfeld Klaus Pister sta izmenjavo podprla, nesebično in dejavno so pristopili tudi drugi profesorji. V času dvajsetih izmenjav so se zamenjali ravnatelji in tudi profesorji, vendar se vnema in pripravljenost za sodelovanje nista prav nič zmanjšali. Kolegialnost in ustvarjalna energija sta bili prisotni že od začetka in sta neizmerni še danes.

Ena od osrednjih dejavnosti izmenjave je vsekakor pouk. Tako nemške dijake pri nas (kot naše v Nemčiji) dejavno vključujemo v pouk, ki ga profesorji v namen izmenjave ustvarjalno prilagodimo. Za Nemce so vedno zanimive učne ure slovenščine, za slovenske dijake pa je zlasti koristen pouk nemščine v »originalu«. Mentorji izmenjave, ki v projektu Scheinfeld sodelujemo že vrsto let, pri dijakih spremljamo napredek v nemščini, ki je znaten ravno zaradi neposrednega

stika z nemščino v avtentičnem okolju. Za vedno se jim v spomin vtisne spoznanje, da se je možno sporazumeti, četudi ne govoriš slovnično brezhibno. Enako pomembna kot napredek v znanju nemščine je izkušnja bivanja pri partnerskih družinah. Za nemške in slovenske dijake je večdnevna selitev iz vsakdanje rutine v nek nov svet, v družine, kjer govorijo drugače, imajo druge navade in drugačno hrano, velika življenjska izkušnja.

Na poti v Scheinfeld 1994

Ob pouku organiziramo v času izmenjave tudi dve ekskurziji po Sloveniji, ki sta namenjeni spoznavanju kulturnih in turističnih znamenitosti. Našim nemškim prijateljem z veseljem pokažemo Portorož, Postojnsko jamo, Bled, Celje, Maribor ali Ptuj. Ponosno jih popeljemo po Zasavju, po naših hribih in dolinah, odpiramo jim naše domove. Tudi mi smo deležni enakega gostoljubja v Nemčiji. Z veseljem

ugotavljamo, da pregovorna nemška zadržanost pravzaprav ne drži. Nemci so zelo topli in odprti ljudje. Radi imajo svoj »nemški red«, vendar so zelo gostoljubni. Naši dijaki si na izletih ogledujejo Rothenburg ob der Tauber, Würzburg, Nürnberg, Bamberg, Frankfurt am Main in veliko drugega.

Potrebno je poudariti, da je vsakoletna izmenjava organizacijsko in finančno velik projekt. Ob že omenjeni podpori šolskega vodstva in kolegalni pripravljenosti profesorjev, je prav, da se omeni tudi prispevek lokalne skupnosti, vsakoletni sprejem pri županu in pripravljenost zasavskega gospodarstva, kjer so nam vselej gostoljubno odprli vrata in pokazali proizvodnjo, nas pogostili in poskrbeli za del prijetnega bivanja nemških gostov v Sloveniji.

Izmenjava dijakom ne nudi le običajnega šolskega znanja. Mednarodna izmenjava, kot smo jo zastavili na GESŠ Trbovlje, daje veliko več, in sicer možnost avtentičnega sporazumevanja v tujih jezikih, zlasti uporabo nemščine v praksi, razvoj komunikacijskih veščin, medkulturno učenje o drugi deželi, kulturi, ljudeh in prehrani. Zelo pomembno vpliva tudi na pridobivanje socialnih veščin, sklepanje prijateljstev, rast samozavesti ter povečanje samostojnosti in tolerance.

Marjetka Kafel, mentorica izmenjave na GESŠ Trbovlje

Vir: <http://www.srcnotrbovlje.si/vsebina/v-jubilejni-dvajseti-izmenjavi-sodelovalo-ze-1026-dijakov/594>

3. PRIČAKOVANJA DIJAKOV PRED IZMENJAVO

Da bi se rada udeležila izmenjave, sem vedela že v prvem letniku srednje šole. Ko smo v drugem letniku slišali prvi opis te izmenjave pri pouku, sem bila zelo navdušena in navdušenje se ni podelilo vse do tega trenutka. Zelo me zanima, kako se bom znašla v takšnem stilu življenja, ki je tako drugačen od mojega, predvsem pa bom to vzela kot izziv. Trenutno v nemškem jeziku raje pišem, kot govorim, zato upam in pričakujem, da bom v Nemčiji dobila pogum, da bom z veseljem nemško tudi govorila. Pričakujem, da bom spoznala dosti prijateljev in partnerjev mojih sošolcev. Mogoče se sliši čudno, vendar pričakujem tudi to, da se bom navadila in prilagodila jesti različno hrano, saj sem zelo izbirčna in bo tudi to zame še dodatna preizkušnja. Preživela bom tudi teden dni, ko bom verjetno zelo odvisna od avta, kar je skoraj čisto nasprotje mojega običajnega vsakdana. Zanima me tudi, kako takšno življenje (odvisno od avtomobila) poteka. Prepričana sem, da bom kasneje še bolj cenila to, da imam v Trbovljah vse blizu in pa da so avtobusne povezave redne. Kot pa smo že velikokrat omenili, mislim, da je ena najpomembnejših stvari to, da se bomo znali prilagoditi drugačnemu načinu življenja in tujim ljudem.

Anamarija Čančar

Izmenjave se že zelo veselim. Z mojo "partnerico" sva se že veliko pogovarjali in zato že komaj čakam, da se srečava v živo. Mislim, da se bova dobro „ujeli“ in še bolj spoznali. Z izmenjavo želim izpopolniti svoje znanje nemščine in navezati nove prijateljske vezi. Rada bi tudi videla zanimivosti Nemčije in občutila njihov način življenja. Malo me skrbi, če se ne bom ujela z družino ali če ne bom znala povsem komunicirati z njimi. A večinoma me obdajajo dobri občutki. S "partnerico" bova preživljali skupaj cele dneve in se ne bova videvali samo v šoli. Zato upam, da imava tudi podobne hobije in bova zelo uživali tudi v najinem prostem času. Prepričana sem, da bo to nepozabna izkušnja.

Neža Gošte

Na izmenjavo sem se prijavila, ker želim spoznati vsaj en del Nemčije. Navezati želim nova prijateljstva in se poglobiti v znanje nemškega jezika. Pričakujem, da se bomo imeli super in da bomo uživali. Upam, da se bom razumela s Tamaro (mojo „partnerico“) in seveda z njeno družino. Želim si, da bo Tamari in prav tako ostalim Nemcem Trbovlje oz. Slovenija všeč. Mi jim bomo predstavili naš način življenja, oni pa nam svojega. Seveda pa poleg učenja pričakujem, da se bomo zabavali. Na začetku sem bila malo zaskrbljena, kako bo, ko bomo prišli in se vključili v njihovo življenje, a sedaj že komaj čakam in odštevam dneve do prihoda Nemcev in dneve do našega odhoda v Scheinfeld.

Lara Dečman

Za izmenjavo sem se odločil, ker bom s tem bolje spoznal nemški jezik. Spoznal bom tudi Nemčijo kot deželo in verjetno pridobil nove prijatelje. Izmenjava ima same pozitivne lastnosti, če upoštevamo navodila, ki nas popeljejo skozi pot učenja nemškega jezika. Rad bi utrdil svoje znanje nemščine, ki sem ga pridobil v teh slabih dveh letih in pridobil še več znanja, ki ga bom potreboval v življenju. V današnjih časih je potrebno znati vsaj 2 svetovno znana jezika, kot sta npr. angleščina in nemščina. Z znanjem nemščine si lahko pomagamo v večih državah. Lažje se je učiti nemščino "v živo", saj s tem spoznamo več nam še neznanih stvari. Koristi nam tudi pri komuniciranju, kar pa je zelo pomembno.

Vasja Omahne

Od izmenjave pričakujem, da se bom na zabaven način spoznal z drugo kulturo in načinom življenja. S svojim „partnerjem“ sem se že „ujel“, saj si deliva dovolj skupnih interesov. Oba se že veseliva izmenjave in tega, da se bova končno spoznala v živo. Sicer še ne vem, kakšne aktivnosti bi priredil za zabavo, vendar se zanašam na to, da se bova skupaj odločala glede načina preživljanja prostega časa. Mami že načrtuje pripravo slastnih jedi, oči pa je že pripravil nadomestno ležišče, saj bom Philippu odstopil svojo sobo. Če bo v Sloveniji že prevladovala angleščina, se v Nemčiji ne bom mogel ogniti nemščini. S to izkušnjo upam, da se bom lahko naučil tekoče izgovarjave in govorjenja v nemškem jeziku.

Miha Vogel

Od izmenjave pričakujem različne stvari. Predvsem si želim zabave in spoznavanja novih prijateljev. Želim spoznati način življenja mojih sovrstnikov v Nemčiji, kakšno je njihovo življenje, kaj počnejo v prostem času in kako je njihovo življenje drugačno od našega. Izboljšanje nemščine je tudi ena od stvari, ki jo želim pridobiti s to izmenjavo. Skratka, izmenjavo bi smatral za uspešno, če bi mi uspelo spoznati nove ljudi in pa novo kulturo, izboljšati znanje nemščine, obenem pa se še zabavati z novimi/starimi prijatelji.

Jaka Mlakar

Izmenjava z gimnazijo Scheinfeld se mi zdi zelo pozitivna izkušnja. Z izmenjavo bomo pridobili veliko znanja in izkušenj, ki nam bodo verjetno za vedno ostale v spominu. Upam, da bo vse skupaj kot neka nepozabna izkušnja, katere nisi deležen kadarkoli, zato želim od tega dobiti in ohraniti čim več lepih spominov, dogodkov.

V okviru izmenjave želim izboljšati svoje znanje nemščine, želim se jo naučiti uporabljati v vsakdanjem življenju in poslušati ljudi, katerih materni jezik je nemščina. Želim tudi spoznati nove ljudi, še najbolj svojo „partnerico“, s katero upam, da bova skupaj preživeli veliko lepega časa in se zabavali. Spoznati želim njihov način življenja, se vživeti vanj in spoznati, kako poteka pouk, s kakšnimi dejavnostmi se ukvarjajo, kako preživljajo prosti čas ...

Zame je to izkušnja, ki se jo že zelo veselim in s katero bom pridobila nova znanja na področju jezika in pa tudi izkušnje, ki jih v šoli ne moreš pridobiti.

Tajda Šrot

Od izmenjave pričakujem nepozabne spomine, druženje, življenske izkušnje in nova znanja (tako nemščine kot druga). Pričakujem, da se bo vse začelo počasi, da si s „partnerjem“ ne bova imela veliko „za povedati“. A tak naj bi bil le začetek, saj mislim, da se bova kmalu dobro spoznala in „ujela“. Pričakujem tudi, da bodo to le prvi koraki v nepozabno prijateljstvo, ki bo hitro raslo.

Pričakujem, da bom zaradi nemškega „partnerja“ oz. prijatelja »prisiljen« govoriti nemško, kar bo povečalo obseg mojega znanja nemškega jezika. S tem, ko bom preživel teden v Nemčiji, se ne bom učil zgolj sklopov snovi, npr. o jedeh, stanovanju ipd., kot to delamo pri pouku, temveč bom spoznaval vse skupaj, naenkrat in v večjem obsegu, kar bo pomenilo in dajalo občutek, kot da sem v pristnem nemškem okolju - Mestece Scheinfeld bo moj novi razred, „partnerjeva“ družina pa osebni inštruktor. A besede niso edina snov, ki se bo obravnavala v tej novi učilnici. Tu se bom naučil, kako živijo Nemci, kakšne so njihove navade in kako se odvijajo dnevi v drugi državi. Različne ekskurzije, ki jih bom opravil s svojim „partnerjem“ in rednim programom, mi bodo razširile obzorje, me poučile o nemški zgodovini (gradovi in Franki), nemški sedanjosti (tovarne kot so Adidas, Haribo) in brezčasnosti (tradicionalna nemška hrana in hiše). To bo moj novi delavnik, nova družina in nove izkušnje, ki jih bom nosil povsod, kamorkoli bom šel - še posebej pa mi bod izkušnje prišle prav, če se bom kdaj vrnil v mestece z imenom »Scheinfeld«.

Rok Medveš

Veselim se že prihoda naših nemških prijateljev in našega odhoda v Nemčijo. V nekaj mesecih, ko sva se s Sarah pogovarjali prek interneta, sva se že dokaj dobro spoznali. Imava kar nekaj skupnih interesov, zato komaj čakam, da jo spoznam v živo.

Mislim, da med njenim bivanjem ne bo velikih problemov, saj menim, da med nama ni velikih razlik. Verjamem, da se bova dobro „ujeli“. Glede na to, da smo v moji družini že gostili nemškega gosta mojega brata, upam, da se bo moja družina tudi s Sarah dobro razumela.

Zdi se mi dobro, da bom lahko s Sarah govorila v nemščini in se tako tudi česa naučila. Vendar me je tudi malo strah, saj v govorjenju nemščine še nisem tako spretna. Veselim pa se, da bom v Nemčiji spoznala novo kulturo, nove ljudi.

Upam, da se bova s Sarah dobro ujeli in ne bova imeli večjih nesporazumov.

Eva Cizej

Od izmenjave pričakujem, da se bom naučil čim več uporabnega nemškega jezika. Skušal se bom čim bolj vključiti v nemško družbo in spoznati čim več nemške kulture in običajev. Moj namen je vzpostaviti čim več stikov z Nemci in tako pridobiti nova prijateljstva. Poskusil se bom vklopiti v družino mojega "partnerja" in čim več komunicirati z njimi ter tako povečati svoje znanje nemščine.

Nejc Gjerek

Zelo sem vznemirjen, saj odhajam v novo okolje in k novim ljudem. Malce se bojim, saj sem dokaj zaprta oseba. Življenje je kratko in če bi rad potoval in videl svet, je to najbolje storiti, ko si mlad in brez skrbi ... Kot sem že omenil, sem zaprta oseba in ne kakšen avanturist, vendar kar rad poprimem za priložnost, da bi kam odpotoval (predvsem v tujino) s kakšno večjo skupino ljudi, s katerimi se vsaj malo poznam in se z njimi dobro razumem. Pouk bo potekal v nemščini in tega se malo bojim, saj že sedaj pri pouku komaj kaj razumem, heh. No, šalo na stran, mislim, da nas bo vseh 36 od te izkušnje odneslo nekaj pozitivnega. Upam, da bom v njihovi družbi preživel veliko prijetnih trenutkov in tudi kakšnega nepozabnega.

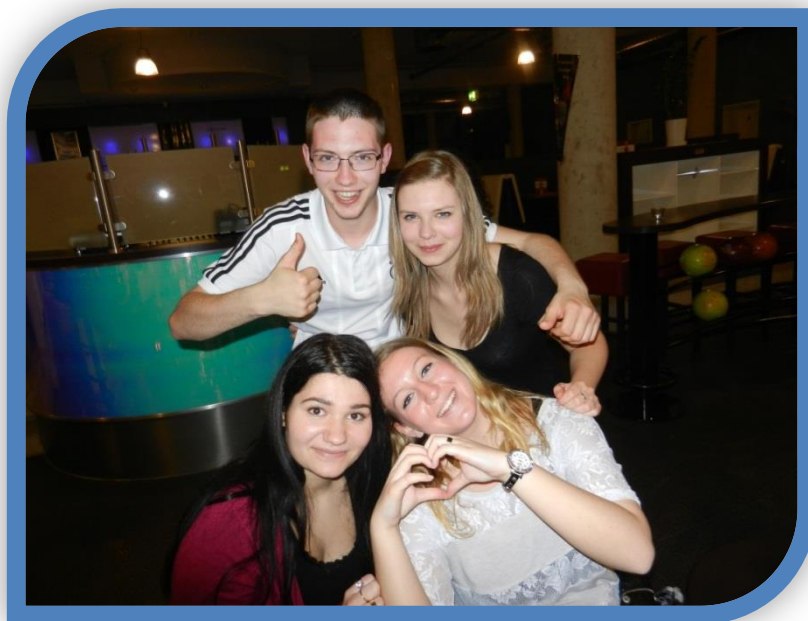
Nejc Kmetič

Že kot majhna deklica sem izoblikovala sanje o neodvisni ženski, ki si svoje življenje prilagodi po svojih merilih. Kot dijakinja? Poleg tega me vse bolj privlači tujina, zato jim pridajam še željo po potovanjih, raziskovanju zanimivih pokrajin ter morda ustalitvi v eni od njih.

Izmenjava je torej prva preizkušnja, ki me bo pripravila na kasnejše potovanje skozi življenje ter mi dala povratno informacijo o moji samostojnosti. Zato pričakujem, da bom spoznala ritem življenja v Nemčiji, se skušala znajti ter spoznati svojo začasno družino, ki mi bo hkrati vir informacij o navadah, običajih v Scheinfeldu. Poleg tega bo spoznavanje potekalo v zame tujem jeziku, nemščini, zato pričakujem, da bom poglobila svoje znanje jezika, ki je pomembno tudi, ko pride do vprašanja o zaposlitvi.

Na koncu naj napišem, da pričakujem tudi nova poznanstva in glede na pogovore, ki med Edith in mano potekajo, bom pridobila dobre (bodoče) prijatelje.

Maša Mlinarič

V okviru izmenjave imam dosti pričakovanj, a ker se trenutno ne morem vseh spomniti, bom navedel samo tista pričakovanja, za katera vem, da obstajajo. Upam, da bom lahko spoznal novo kulturo in si s tem razširil pogled na svet. Ker rad potujem in spoznavam nove kraje, se že veselim izmenjave. Pričakujem, da bom spoznal nove prijatelje, spoznal nov način življenja in ker imam rad zgodovino, bi si želel še poglobiti svoje znanje le-te. Zelo si želim izboljšati tudi svoje znanje nemščine. Upam, da bom lahko "nasitil" svojo lakoto po znanju.

Marko Kaluža

Z izmenjavo med Gimnazijo Trbovlje in Gimnazijo Scheinfeld sem bila seznanjena že pred kar nekaj časa. Moj starejši brat je prav tako obiskoval Gimnazijo Trbovlje in se je v drugem letniku želel udeležiti izmenjave pa se je zaradi obveznosti ni mogel. Že takrat se mi je izmenjava zdela zelo zanimiva. Ko pa sem se tudi sama odločila za šolanje v gimnaziji Trbovlje, so me podrobneje seznanili s projektom in moram priznati, da so me zanj še bolj navdušili in letos sem se odločila, da se izmenjave udeležim. Čeprav me je bilo na začetku zelo strah, kakšnega „partnerja“ bom dobila, kako se bom razumela z njegovo družino in same izkušnje ... vendar pa se sedaj izmenjave že zelo veselim. Še dodaten izziv zame je, da je moj „partner“ fant. Po klepetanju prek facebooka sklepam, da je zelo zabaven in odprt. Pričakujem, da se bova dobro razumela. Prav tako kot „partnerja“ pa se veselim spoznati nemški jezik v avtentičnem okolju in se tudi sama preizkusiti pri komuniciranju v nemščini v vsakdanjem življenju. Izmenjava pa me je pritegnila tudi zato, ker bomo en teden sami živeli pri nepoznani družini. To je pomembna izkušnja, ki nam bo pomagala pri naši samostojnosti in jo že nestrpno pričakujem.

Nastja Larisa Renko

Svet se spreminja. Če sem odkrita, se ne spreminja v najlepši smeri, zato so dejanja, ki jih bodo postorile naslednje generacije, ključnega pomena. Te generacije pa niso nihče drug, kot mi - mladi. V tem »računalniškem« svetu, v katerem izginja prava komunikacija med ljudmi in nas obkrožajo mediji polni negativnih novic, ljudje težko najdejo svetlo točko. Kar pa je najhujše, mladi usmerjajo pozornost v vrline, ki življenju ne dajejo pravega pomena in jim preprečujejo ustrezen pogled na svet. Ravno zato so aktivnosti, kot so mednarodna izmenjava ..., za nas in seveda zame izrednega pomena, saj preko njih vidimo svet v realni luči, spoznamo ljudi, njihov način življenja in pogled na svet, hkrati pa si pridobimo številne izkušnje, ki imajo v človekovi biografiji vedno večji pomen.

Za izmenjavo Scheinfeld sem se odločila ravno zaradi teh razlogov. Lahko rečem, da skušam svoja pričakovanja ohraniti na realni ravni. Pričakujem, da se bom marsikaj naučila, da bom izpilila in nadgradila svoje znanje angleščine in nemščine ter preizkusila svojo samostojnost in iznajdlivost, predvsem pa spoznala nove ljudi oz. prijatelje, h katerim upam, da se bom rada vračala.

Laura Zelenšek

4. OB ZAKLJUČKU PRVEGA DELA 20. IZMENJAVE

V tednu od 17. do 23. 3. 2013 je na GESŠ Trbovlje potekal prvi del 20. jubilejne mednarodne izmenjave z Gimnazijo Scheinfeld, v kateri sodelujejo dijaki drugih letnikov. V nedeljo, 17. 3. 2013, smo sprejeli osemnajst dijakov in dva profesorja iz Nemčije. Nemškim dijakom smo gostoljubno odprli svoje domove, kjer so preživeli sedem dni.

Na šoli smo nemškim dijakom pripravili zanimiv program s poukom in številnimi drugimi aktivnostmi. Prvi delovni dan so bili naši gostje na sprejemu pri trboveljskem županu, nakar smo jim razkazali svoje mesto in obiskali trboveljski muzej ter Delavski dom Trbovlje.

Pester program, ki smo ga pripravili za goste, je vključeval pouk v nemškem in angleškem jeziku. Profesorji so za nemške dijake pripravili prilagojen in ustvarjalen pouk slovenščine, geografije, angleščine, kemije, psihologije, glasbe, zgodovine in ekonomije. Nemški dijaki so tako spoznali Slovenijo, njeno zgodovino in državno ureditev. Naučili so se nekaj slovenskih besed in se seznanili z našim največjim pesnikom Francetom Prešernom in njegovo balado Povodni mož.

Poleg pouka smo za dijake organizirali dva ogleda kulturnih in turističnih znamenitosti. Tako smo nemškim prijateljem z veseljem pokazali Bogenšperk, Ljubljano, Ptujsko goro in Ptuj. Popoldneve in večere so dijaki preživeli skupaj z našimi dijaki in njihovimi družinami, ki so svojim gostom, ki govorijo drugače, imajo druge navade in drugačno hrano, omogočili nastanitev in so poskrbeli za njihovo prijetno bivanje. En večer smo preživeli na šoli in s pomočjo šolske dijaške skupnosti izvedli filmski večer in si skupaj ogledali slovenski film Gremo mi po svoje.

Zadnji dan je potekal v znamenju priprav na skupno prireditev, na kateri so dijaki, ki so sodelovali v izmenjavi, predstavili svoje delo v projektu. Zaključna prireditev je potekala v petek, 22. 3. 2013, ob 18.00 v OŠ Trbovlje. Dijaki in profesorji smo poskrbeli za pester program, ki se je pričel s slovensko in nemško himno. V uvodnem nagovoru se je ravnateljica Jelena Keršnik dolgoletnima mentoricama izmenjave Marjetki Kafel in Mariji Holešek ter drugim sodelujočim zahvalila za vse uspešne izmenjave in tudi vsem sponzorjem ter še posebej OŠ Trbovlje, ki je omogočila izvedbo prireditve v svojih prostorih. Nato so sledile misli in spomini na zadnjih 20 let izmenjave, prepleteni s pesmimi glasbene skupine, izvedenimi tako v slovenščini kot v nemščini. Tudi nemški gostje so sodelovali na prireditvi, kjer so prikazali svoje znanje slovenščine z nekaj dialogi, prebrali pesem Povodni mož v slovenščini in predstavili svoje vtise o Trbovljah in drugih slovenskih krajih, ki so jih obiskali. Skupaj z našimi dijaki pa so zapeli pesem Siva pot v obeh jezikih. Prireditev se je končala s presenečenjem naših dijakov, ki so gostom predstavili slovenske ljudske ples v narodnih nošah in tako poskrbeli za vesel in prijeten zaključek prireditve. Po prireditvi smo vsi skupaj ob sladkih dobrotah, katere so prispevali starši naših dijakov, izmenjali vtise minulega tedna in pričakovanja za drugi del izmenjave, ki bo potekal od 21. 4. do 27. 4. 2013 v Scheinfeldu.

V soboto zjutraj smo se poslovili od svojih gostov, jim zaželeli srečno pot domov in si obljubili, da se kmalu zopet vidimo.

Alenka Arh Šmuc, mentorica izmenjave na GESŠ Trbovlje

5. VTISI NAŠIH DIJAKOV PO PRVEM DELU IZMENJAVE

PRIČAKOVANJA

Glede na to, kar sem pričakoval, so bila moja pričakovanja presežena. Vesel sem, da smo se z gosti tako hitro „ujeli“. Vsi smo z veliko vnemo spoznavali drug drugega, drugo kulturo, način življenja in zgodovino. Glede na prisotno vnemo smo spoznali veliko novega. Nova prijateljstva so bila sklenjena in nova spoznanja so nam razširila obzorja. Moram reči, da ni nič lepšega kot to. Če bi imel možnost, bi to vse še enkrat ponovil.

Marko Kaluža, 2. b

Kako se razumemo?

V našo rutino je vstopilo 18 novih dijakov - vsak s svojimi hobiji, skrbmi, pričakovanji ter nalogo, da se vklopi v življenje popolnih tujcev.

Po izrečeni dobrodošlici in začetnih nerodnostih smo začeli z iskanjem skupnih točk in ugotovili, da se jih je v enem tednu nabralo mnogo.

S prebijanjem ledu smo pričeli počasi, vendar smo se hkrati vse bolj odpirali, razvijali interne šale in poglobljali naše odnose. Izmenjava nam je podarila možnost, da svoja čustva do prijateljev izrazimo v treh jezikih - v tem smo postali eksperti.

Maša Mlinarič, 2. b

6. DNEVNIK IZMENJAVE

1. DAN: POTOVANJE V SCHEINFELD

V nedeljo, malo pred 8. uro, smo se poslovili od staršev ter odpotovali v Nemčijo, v majhno mesto na Bavarskem, imenovano Scheinfeld. Prvi postanek smo opravili še v Sloveniji, kasnejše 3 postanke pa izven Slovenije. Pot je bila zelo utrujajoča in precej dolga. Po 10-ih urah vožnje te prav zagotovo začneta boleti zadnjica ter križ.

Bolj kot smo se bližali Scheinfeldu, bolj je naraščal pritisk in bolj smo bili v pričakovanju našega prvega stika s svojo gostiteljsko družino. Tega sem se po eni strani bal, po drugi strani pa sem bil zelo neučakan in radoveden, saj gostiteljskih družin še nismo videli. Veliko dijakov si je Scheinfeld predstavljalo popolnoma drugače. Nekateri so prav začudeno pogledali, ko so videli, da to ni neko veliko mesto, vendar le malo mestice, manjše od Zagorja, Trbovelj, Hrastnika.

Ko smo končno prispeli v Scheinfeld, so nas pred gimnazijo pozdravili naši „partnerji“ ter njihove družine. Nekateri smo odšli na pico, nekateri pa so odšli v drugi dom na večerjo ter spoznavanje družine naših „partnerjev“. Picerija je bila majhna in prijetna. Ob prijetnem klepetu smo pojedli večerjo. Kasneje smo s „partnerji“ naredili še manjši pohod po mestu, kjer so nam razkazali različne stavbe (Stadtter spodaj). Nekaj časa smo preživeli tudi v parku z njihovimi sošolci in prijatelji. Miha je odšel naravnost domov in večerjal z družino, Izak pa je odšel v picerijo v drugo mesto. Skratka, lahko rečem, da smo se vsi zabavali. Spoznali smo tudi njihove sošolce in sošolke, prijateljice in prijatelje. Doma sem doživel prijetno dobrodošlico. Vsi so bili veseli, ko sem vstopil v drugi dom. Že zunaj se mi je okolica zdela zelo prijetna, drugačna in zanimiva. Živeli smo v različnih tipih hiš - lesena hiša, dvonadstropna ... Mi smo se v družino lažje vklopili, saj smo imeli priložnost spoznati svoje „partnerje“ in smo tudi približno vedeli, kaj lahko pričakujemo od njih. Ko smo prišli domov, smo se še s starši pogovarjali o preživetem dnevu in o načrtih za naslednje dni. Zatem so nam pokazali prostore v hiši in pa sobo, v kateri smo spal, povedali pa so nam tudi, kdaj se bomo morali zjutraj zbuditi in oditi na avtobusno postajo. Prvi dan je bil naporen zaradi poti, zaključek pa je bil zelo prijeten, in sicer povezan z mislijo na dogodivščine v prihodnjih dneh.

Vasja, Miha, Izak

2. DAN: SPOZNAVANJE ŠOLE IN MESTA

V ponedeljek smo se zjutraj lahko zbudili kasneje kot doma, saj se v Nemčiji pouk prične šele ob 8.15. Ko smo vsi pozajtrkovali in se pripravili na pouk, smo se do šole večinoma pripeljali z avtobusom ali z avtomobilom, saj so skoraj vsi naši „partnerji“ doma v vasicah ob Scheinfeldu.

Ko smo prišli v scheinfeldsko gimnazijo, smo na nemške profesorje počakali v avli oziroma skupnem prostoru. Kmalu so nas, Slovence in Nemce, napotili v likovno učilnico, kjer nas je pozdravil profesor Ebenth ter ravnatelj Munzert. Ta nam je nato obrazložil še šolski sistem v Nemčiji, zgodovino gimnazije v Scheinfeldu ter učne programe naših „partnerjev“.

Po njegovi predstavitvi smo Slovenci obiskali scheinfeldsko občino, kjer nas je pričakal njihov župan. Na mizah, za katerimi smo sedeli, so nas pričakali sok, kola in voda, vse seveda gazirano. Župan Seifert nam je nato v nemščini pripovedoval o Scheinfeldu, in sicer kako veliko je to mesto, kdaj je nastalo in kakšno vlogo je imelo v 2. svetovni vojni. Zaradi svoje majhnosti ni bilo zanimivo ne za naciste ne za zaveznike. Nato je govoril še o Adidasu. V Scheinfeldu je namreč še zadnja Adidasova tovarna v Evropi. Tam izdelujejo predvsem čevlje po meri, največ je naročil nogometnih zvezdnikov. Župan je imel s seboj veliko košaro, v kateri so bili razni športni čevlji za različne športe, te čevlje seveda izdeluje Adidas. V rokah smo lahko držali tudi prave Beckhamove čevlje. Po tem obisku sta nam profesorici kupili sladoled v bližnji slaščičarni. ☺

Ko smo prišli nazaj v gimnazijo, nas je prevzel profesor Schrötel, ki nam je razkazal šolo. Njihova šola je precej drugačna od naše, saj je veliko bolj odprta, ima večja okna in ni tako visoka. Na sredini pa je dvorišče s klopmi, kjer se lahko učenci zadržujejo ob odmorih. Ta prostor nam je bil še posebej všeč, saj je trboveljska gimnazija zelo „stisnjena“ in visoka ter ob njej praktično ni prostora za kaj takega. Posebej nas je zanimalo, zakaj v vsakem razredu visi križ. Profesor nam je povedal, da je v Nemčiji religija zelo razširjena, zato imajo v šoli tudi versko vzgojo. Mislim, da večini Slovencev to ni bilo všeč.

Zadnji dve uri pa smo preživel s profesorico Seemann, ki uči umetnost. Z njo in z našimi „partnerji“ smo ti dve uri izdelovali kamne, na katere smo napisali besedo v slovenščini in nemščini. Te besede so morale biti nekako povezane z izmenjavo.

Prvi dan smo imeli prosto popoldne, zato nas je večina odšla v Bamberg, v nakupovalni center. Tja smo se peljali z dvema vlakoma. Tako smo pristali v starejšem mestu, ki po arhitekturi spominja na stari del Ljubljane. Ko smo se malo sprehodili po mestu, smo odšli v nakupovalni center. Ugotovili smo, da se trgovine ne razlikujejo veliko od slovenskih, večinoma smo videli povsem enake blagovne znamke. Ko smo imeli dovolj hoje po centru, smo se odločili, da je čas, da odidemo na železniško postajo in se vrnemo v Scheinfeld. Na železniški postaji v Scheinfeldu so nas pričakali starši naših „partnerjev“, saj nas je bilo potrebno razvoziti domov. Slovenski dijaki smo se nato doma še umili, medtem ko so se Nemci preoblekli. Mislim, da smo v ponedeljek vsi odšli kmalu spat, saj smo bili utrujeni še od prejšnjega dne.

Eva, Nejc, Marko

3. DAN: POUK

Do torka , 23. 4. 2013, smo se že vsi malo ogreli in se vključili v naše nemške družine in novo nemško okolje. Dan se je pričel kot vedno – z budilko. Vsi smo ta trenutek doživljali enako – »partnerji« so nas prišli zbuditi in so nam kasneje postregli s hrano. Zajtrkovali smo na različne načine – nekateri samo s »partnerjem«, nekateri kar z družino. Ker imamo v šoli vsaki dve uri 15 minut časa, da pojedemo malico, smo si tudi le-to morali narediti po zajtrku. Seveda smo si jo naredili sami, ali pa so nam jo pripravili kar »partnerji«. Veličina nas je zatem odšla na avtobus, saj nekateri živimo tudi po 40 minut stran od gimnazije Scheinfeld.

In čeprav je bilo naše jutro za vsakega posameznika unikatno, smo se vsak dan vsi skupaj dobili na avtobusni postaji pred šolo Scheinfeld. »Partnerji« so nas pospremili do avle, kjer so nas pričakali tudi profesorji in profesorice. Preden smo odšli v razrede, smo malo podebatirali o vsem, kar se dogaja v naših novih družinah, potem pa so nas profesorice pospremile do učilnice, kjer smo se pogovarjali o »formalnih zadevah« - kako je kaj v družini in kaj se od nas pričakuje.

Po končani uri nas je obiskala Frau Seemann, ki je bila tudi v Sloveniji, ko so pri nas prebivali Nemci. Ker je Frau Seemann profesorica likovne vzgoje, je bila njena naloga še toliko bolj primerna zanjo – pripravljala nas je na ekskurzijo v Nürnberg. Pogovorili smo se o svetovno znanem slikarju Albrechtu Dürerju, govorili pa smo tudi o tem, na kaj smo lahko pozorni pri njegovih slikah ... Kasneje smo si ogledali tudi karto mesta, preko katere smo lahko izvedeli, kje se nahajajo najbolj znane in zanimive točke tega mesta. Po končani uri smo imeli 15-minutni odmor. Kot vedno smo odšli na »Pausehof«, kjer smo jedli sendviče in gledali, kako se mlajši

dijaki igrajo z žogo. Potem je nastopila ura nemščine, pri kateri smo se pogovarjali o praznikih. Primerjali smo praznike, ki so značilni za območje Bavarske, in naše slovenske praznike. Naslednjo uro je vodil prof. Peter Reus. Pripravljali smo se na ekskurzijo v Würzburg. Govorili smo tudi o izvoru besede »Burg«, ki se večkrat pojavlja v imenih mest (primer je prav Würzburg). Naslednja ura je pa bila informatika z Ralfom Arndtom. Govoril nam je o besedah, ki preidejo iz angleščine v nemščino in kakšne težave se lahko pojavijo ob tem (še posebej v pretekliku). A to seveda ni bila »poanta« ure – govoril nam je o nevarnostih interneta. Poudarjal je primere, ki so se res zgodili, zelo lepo je znal tudi odgovarjati na vsa vprašanja. Naslednjo uro smo imeli angleščino oz. nemščino pri prof. Thomasu Olbrichu. Tu smo govorili o stereotipih različnih narodov. A čeprav je na urniku pisalo »ura nemščine in angleščine«, smo se najbolj osredotočili kar na nemščino, kot pri vseh urah. Sledil je enourni odmor. Kot večina domačinov oz. gimnazijcev šole smo se odpravili kar v mesto do slaščičarne, pri kateri smo jedli sladoled. Nekateri, ki so si zaželeli večji obrok, so odšli v picerijo, ki je le par korakov stran od slaščičarne. Po odmoru smo imeli dve uri športne vzgoje – dekleta v telovadnici, dečki zunaj na igrišču. Deklice so ostale na območju šole, saj je telovadnica kar del same šole, le da se nahaja v drugi stavbi. Dečki pa so odšli na nogometno igrišče, ki je v lasti druge šole. Ko smo se preoblekli, smo preizkusili »nemško športno vzgojo«, ki se je, vsaj pri dečkih, izkazala za manj intenzivno, kot je v Sloveniji. Po dveh »vročih« urah in dveh zmagah nemške ekipe proti slovenski, smo se odpravili domov. Ob istem času, v Scheinfeldski telovadnici, so deklice izbirale med badmintonom, odbojko ali pa rokometom.

Takoj, ko smo prišli domov, smo pojedli kosilo, malo spali, malo gledali televizijo. Potem je napočil čas, da gremo vsi udeleženci izmenjave na bowling. Peljali smo v smeri proti Würzburgu, malo zavili in hitro prispeli do naše destinacije. Tam smo preživeli več ur – jedli smo pico, pili ... in seveda metali težke žoge v plastične keglje – bowling. Domov smo prišli okoli polnoči. Kot smo že izvedeli, grede Nemci kar hitro v posteljo in tudi mi ob

tako poznih urah nismo hoteli zavlačevati.

Nejc Kmetič, Rok Medveš, Laura Zelenšek

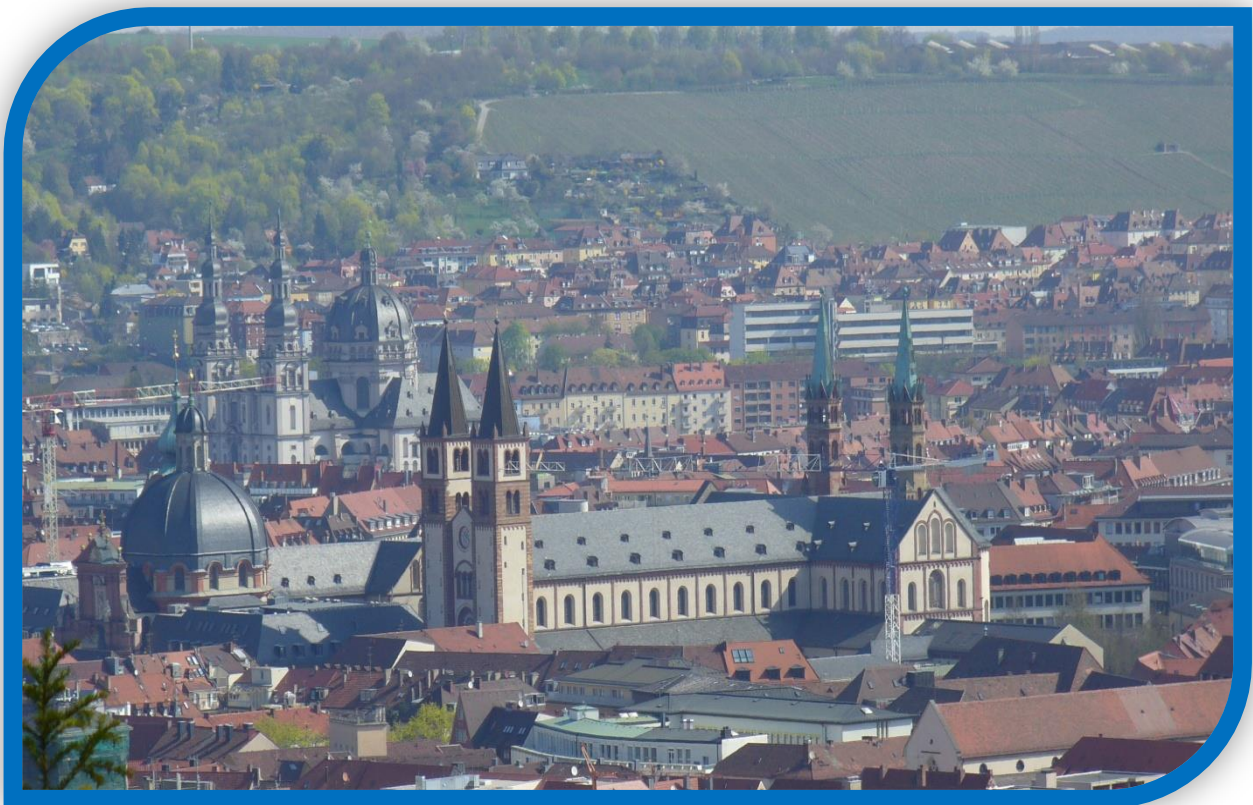
4. DAN: IZLET V WÜRZBURG

ABFAHRT

Wir haben uns in der Schule getroffen. Dann sind wir mit dem Bus nach Würzburg gefahren. Wir haben zuerst in Haribo-Geschäft gestoppt und dann sind wir weiter nach Würzburg gefahren. Da haben wir uns die Käppele, die Residenz, Altstadt Würzburg mit der Alter Mainbrücke und Kiliansdom angesehen.

DIE RESIDENZ UND DIE ALTSTADT

Nach der Käppele sind wir zur Residenz gegangen. Die Residenz ist im Barockstil gebaut. Da hat der Würzburger Fürstbischof gewohnt. Er hatte die geistliche und kirchliche Macht. Der Architekt war Balthazar Neumann. Er hat die Residenz sehr gut gebaut. Im zweiten Weltkrieg was sie nicht zu viel zerstört. Eine Besonderheit von dieser Residenz ist das Treppenhaus und sein Deckengemälde. Das hat Giovanni Batista Tiepolo gemalt. Die Freske präsentiert vier Kontinenten; Asien, Amerika, Afrika und Europa. Die Bilder sind sehr realistisch gemalt. Wir sind durch viele Zimmer gegangen. Wir haben auch ein Spiegelzimmer gesehen. Es war schön und hatte viele Ornamente. Die Residenz war sehr interessant und wunderbar.

Dann sind wir in die Altstadt gegangen. Da haben wir viele alte Gebäude gesehen. Wir haben ein Gruppelfoto auf der alten Mainbrücke gemacht. Das Rathaus war auch sehr interessant und schön. Dann hatten wir Freizeit. Wir haben verschiedene Sachen gemacht. Wir sind durch die Stadt gewandert. Wir haben Kaffee getrunken und die Sonne genossen. Dann mussten wir zurück zu dem Bus gehen. Aber dann ein Schock....Rok hat seinen Ranzen im Bar vergessen. Er ist mit dem Reiseleiter in den Bar gegangen. Nach 10 Minuten sind sie zurückgekommen. Danach konnten wir nach Scheinfeld fahren.

Freizeit

Wir sind in Scheinfeld am Nachmittag gekommen. Viele Schulers sind nach Hause gefahren, haben dort gegessen und Computer gespielt, aber andere sind Volleyball spielen gegangen. Zuerst haben wir auch das Mittagessen gegessen und aber dann sind wir auf den Volleyballplatz gegangen. Da haben wir uns in zwei Gruppen geteilt (Gruppe Deutschland, Gruppe Slowenien) und dann haben wir zwei Spiele gespielt. Das Resultat war 1:1. Wir wollten das dritte Spiel spielen aber wir hatten keine Zeit. Wir waren hungrig und wir wollten in das chinesische Restaurant gehen.

Chinesisches Restaurant

An dem Abend sind wir ins chinesische Restaurant gegangen. Wir haben viel Spaß gehabt und haben viel Reis, Frühlingsrollen und Wollhandkrabben gegessen. Das Essen schmeckte sehr gut.

Rok, Ana, Jaka

5. DAN: IZLET V NÜRNBERG

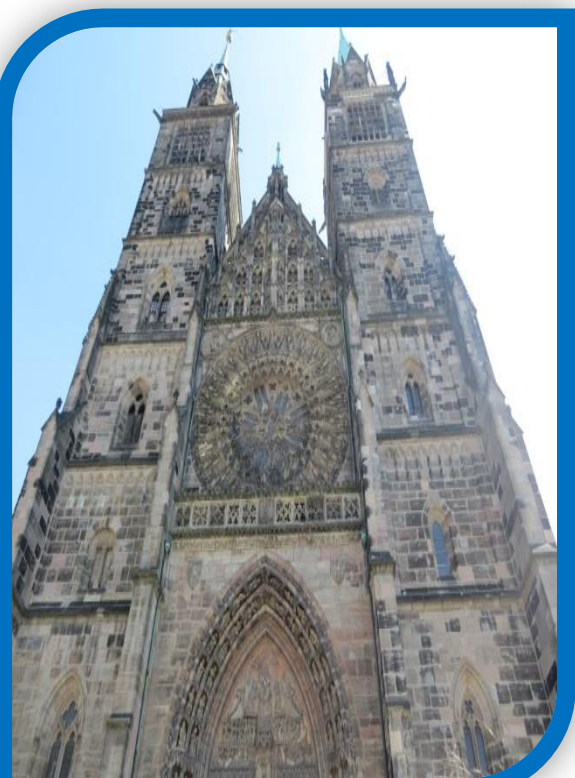
Prišel je dan drugega oz. zadnjega izleta. Enako kot dan prej smo se zbrali v avli in okoli pol devete ure zjutraj zagnali avtobus do Nürnberga. Med vožnjo smo bili utrujeni od prejšnjega dne in smo poslušali dogodivščine Kevina, ki je bil tam že 2 tedna. Po približno eni uri smo zagledali parkirišče in grad ter spoznali, da je konec počivanja in da se pričinja novo raziskovanje ter spoznavanje mesta. Spustili smo se v uličico, kovano s kamenjem in poseljeno

s hišami in nekaj fachwerkhäuser. Tam je stal tudi kovinski kip zajca, kjer smo naredili eno skupinsko fotografijo, saj smo mislili, da je to Dürerjev Zajec, vendar smo kasneje izvedeli, da ta zajec ni nič povezan z njim. Čakal nas je ogled hiše Albrehta Dürerja, ki ga je vodila gospa, oblečena v starinska oblačila in predstavljena kot njegova žena Agnis. Ta ideja, da te po muzeju vodi nekdo, kot da je iz tistih časov, se nam je zdela zelo izvirna in zanimiva, saj za trenutek dobiš nekakšen drugačen občutek. V muzeju smo si ob razlagi ogledali kuhinjo, v kateri je bil tudi notranji tuš, ki si ga je Albrecht naredil in bil zato obtožen. Moral bi plačati kazen, vendar so mu odpustili, češ da je bil bolan, vendar se to ne sme ponoviti. Pogledali smo si tudi 'delavnico', kjer

je bilo ogromno čudovitih barvnih prahov iz vsega sveta. Fasciniralo nas je, kako so lahko dobili te barve in kako drage so bile. Še en podatek, ki nas je osupnil, je bil ta, da je imela njegova mati 18 otrok, kar je bilo toliko, kot je bila velika naša skupina. Nekaj nas je izračunalo, da je bila v primeru, da ni bilo dvojčkov ali trojčkov, noseča kar 13 let in pol. Po odhodu iz Dürerjeve hiše nas je čakal vzpon do gradu. Sonce je tako pripekalo, vročina se je od kamnitih tal odbijala

naravnost nazaj v našo glavo in zdelo se nam je, da smo na športnem dnevu, čeprav smo bili v resnici v treh minutah na gradu. Malo smo le posedeli in naredili kakšno fotografijo lepega razgleda na mesto, nato pa smo se spustili v staro mestno jedro. Prišli smo do prav posebne stavbe, in sicer do cerkve St. Sebaldus. Ta cerkev je ena izmed najpomembnejših in tudi najstarejših. Ko smo si cerkev od zunaj ogledali, smo se le obrnili in pred nami je bila naša nova postojanka, občina. V njenih podzemnih prostorih smo si ogledali

mučilnice. Ob vhodu nas je prijetna nizka temperatura v primerjavi z visoko zunanjo razveselila, vendar je kar kmalu postalo že malce prehladno. Bilo je vse temno, stisnjeno, ozko, leseno in kamnito. Celice so bile kvadratne sobice brez vsega, vanje so kaznjence zaprli še z dvema paznikoma, da si ne bi škodovali sami sebi, saj je bila usmrtitev takrat v mestu kot neke vrste zabava in dogajanje za meščane. Nam se je to, kako so lahko ljudje proslavljali in komaj čakali

takšne dogodke, ko nekdo osramočen umre, zdelo grozno. Vstopili smo v še eno sobo, kjer so kovači izdelovali orodje za mučenje. Na stenah je viselo veliko različnih pripomočkov za različne dele telesa, vodička pa nam je pokazala, kako so jih uporabljali. Nekaj dijakov se je zatem pritožilo, da jim je kar malce slabo in da bi potrebovali zrak. Na njihovo srečo je sledil le še hiter pogled na sobo gospodarja, kjer je kaznjence sprejel, nato pa jih sam odpeljal v nižje prostore, da bi počakali na kazen. Iz občine smo se nato odpravili le nekaj korakov naprej po ulici in se ustavili na mestnem trgu. Izvedeli smo, da je tukaj vsako leto v času božiča pravo božično vzdušje. Na trgu stoji tudi cerkev Frauenkirche. Cerkev je zgrajena na gotski način. Tudi to cerkev smo si na hitro ogledali le od zunaj in se odpravili naprej po ulici. Na koncu te ulice smo se zopet ustavili in tudi tukaj je stala cerkev. Ogledali smo si njeno zunanost, kdor pa je želel pa si jo je lahko v prostem času ogledal tudi od znotraj.

Profesorice so nam prav tako pokazale, kje je najstarejša trgovina z znanimi nürnberškimi medenjaki. Nato smo imeli dobro uro in pol prostega časa. Nekateri so si odšli ogledat notranjost cerkve, ostali pa so že cel dan nestrpno pričakovali ta trenutek, ko bodo imeli sami nekaj časa za raziskovanje mesta. Me smo se najprej odpravile v Starbucks. Pijačo smo vzele kar s seboj, saj smo si želele ogledati čim več. Naš prvi cilj je bil najti nemško zastavico. Ker pa o zastavicah v tem delu ni bilo ne duha ne sluha, smo slabo voljo potolažile v trgovinah z oblačili. Ogledale smo si tudi športno

trgovino. Na koncu ulice smo se ustavile ob nekakšnem kipu in naredile še nekaj fotografij. Kmalu pa smo ugotovile, da nimamo več veliko časa, zato smo se odpravile in se okrepčale v

McDonald'su. Ker pa smo se predolgo zadržale v trgovinah, smo hrano vzele s seboj in jo pojedle na avtobusu. Nato smo se zbrali na trgu in se odpravili do avtobusa. Na poti smo kupile tudi nemško zastavico. Prav tako smo videli kip Albrechta Dürerja. Bilo je res vroče in komaj smo čakali, da sedemo v hladen avtobus. Po desetih minutah hoje se nam je želja uresničila. Posedli smo se v avtobus in odpeljali nazaj v mesto Scheinfeld, kjer so na nas čakali naši „partnerji“.

Nekateri so po izletu s „partnerji“ odšli domov, nekateri pa so spoznali „partnerjeve“ sorodnike. Pozno popoldne in zvečer smo imeli piknik ob nekem jezeru v Burghaslachu. Piknik je bil zares dobra ideja, saj smo tako imeli ogromno časa za druženje in spoznavanje še preostalih „partnerjev“. Naš dan se je zaključil kar pozno. Po končanem pikniku smo pospravili stvari in se odpeljali v svoj novi dom, kakor bi mu po skoraj enem tednu že lahko rekli.

Nastja Larisa, Lara, Anamarija

6. DAN: ZAKLJUČNA PRIREDITEV

V petek smo se, kot vse dni preteklega tedna, vsi slovenski dijaki s svojimi „partnerji“ dobili v šolski avli, a tokrat zadnjič. Nato se je naša, slovenska polovica odpravila v knjižnico na podstrešju. Prve štiri ure smo namenili izdelovanju plakatov, ki so predstavljali naše vtise o izmenjavi, izlete, pouk, šolo, Scheinfeld, življenje v družini, hrano ... Medtem nas je prišlo pozdravit nekaj naših profesorjev, ki so v Scheinfeld prispeli v četrtek ter si ogledali naše izdelke, ki smo jim jih tudi predstavili. Nato smo z učiteljem glasbe zapeli dve pesmi in odšli domov, kjer smo pojedli kosilo

in s svojimi „partnerji“ preživeli še zadnje proste trenutke. Ta čas smo namenili fotografiranju s „partnerji“, krajšim izletom, počivanju in pakiranju. Ob šestih smo se dobili v šolski dvorani, kjer smo imeli dve uri časa za pripravo na prireditev. Vadili smo svoje točke, si oblekli nošo in ob osmih se je začela prireditev, na katero je prišla večina staršev nemških dijakov, naši profesorji, profesorji gimnazije Scheinfeld in župan. Ob okrogli dvajseti obletnici izmenjave dijakov smo se predstavili učenci z različnimi točkami. Spremljali smo lahko nastop orkestra gimnazije Scheinfeld, ki pa je pripravil tudi prijeten muzikal. Poleg glasbenih in plesnih točk pa smo lahko prisluhnili tudi govorom ravnateljev ter drugih članov izmenjave, ki v njem sodelujejo že od samega začetka. Ob zaključku prireditve pa smo vsi skupaj zapeli poslovilno pesem, ki smo jo peli tudi na zaključni prireditvi v Trbovljah. Čisto na koncu pa so obiskovalci lahko slišali tudi nemško pesem *So a schöner Tag*, ki smo se jo skupaj naučili. Po prireditvi je bila za vse pripravljena pogostitev, kjer so bile slovenske in nemške tradicionalne jedi. Ko smo vse pospravili pa smo se odpravili na zabavo in tako zadnji čas pred odhodom preživeli skupaj ter se družili.

7. DAN: VRNITEV DOMOV

Zjutraj smo s svojimi gostiteljskimi družinami pojedli zajtrk, nato pa spakirali še zadnje stvari in se odpravili na zbirališče, kjer nas je že čakal avtobus. Vreme je bilo primerno slovesu in odhodu, deževno. Nato smo se odpeljali na 10-urno vožnjo domov. Prvi dve uri (do prvega postanka) nas je večina spala, saj smo bili zelo utrujeni. Nato pa smo se ustavili, da smo se „zbistrili“ in se odpravili naprej.

Na avtobusu so nekateri še vedno spali, ostali pa smo se pogovarjali, gledali filme, poslušali glasbo in opazovali okolico, ki je bežala mimo nas. Počasi je iz ravnine prešla v hribe in nato gorovja. Šli smo skozi Karavanški predor in že smo bili v Sloveniji. Čez dve uri pa smo srečali svoje starše, ki so nas pričakali pred šolo in s katerimi smo se polni vtisov in izkušenj o preteklem tednu odpravili domov.

Tajda, Maša, Neža

7. MOJE MISLI, MOJE MNENJE, MOJI VTISI, MOJI OBČUTKI OB VRNITVI IZ SCHEINFELDA

Če pomislim na Scheinfeld, se mi v glavi pomeša veliko občutkov in spominov. Če začnem svoje vtise pisati po spisu pred odhodom oz. prvem spisu, bi rekla, da so še večje razlike v življenjih, kot sem predpostavljala. Zaradi razloga, da je mama moje „partnerice“ učiteljica zdrave prehrane, sem pričakovala, da bom primorana jesti zelenjavo, saj drugega ne bo, vendar so vedno jedli neke sendviče in tako tudi jaz, enkrat pa sem dobila za poskusiti tudi Bratwurst in pa sladico Streuselkuchen. Tudi z menoj (kot gostom) se niso prav veliko ukvarjali, vprašali so le npr. kako je bilo v šoli ali na izletu, potem pa sem prosti čas, preden smo kam odšli, preživela v sobi ob pisanju mape, na računalniku ali pa ob igranju klavirja. Mislim tudi, da Nemci zelo veliko vlagajo v svoje hiše. Ko smo odšli na izlete, ki so jih organizirali oni, mi je bilo zelo všeč, saj smo bili vsi skupaj, da smo igrali skupaj nogomet, razne igre in se pogovarjali ter se ob tem spoznavali. Imeli so boljšo organizacijo kot mi, saj so se spomnili narediti piknik z žarom ob res lepem dnevu na jezeru. Videlo se je, koliko jim na tem območju pomeni, saj nimajo avtobusov in veliko jih je živelo več kot 15 km stran od krajev, kjer smo se zbirali. Ko smo imeli organizirane izlete s strani šole, mi je bilo še posebej všeč, da so se vodiči potrudili govoriti počasneje in sem razumela skoraj vse. Ko smo imeli prosti čas in smo se sprehajali po starem mestu (Würzburg ali Nürnberg), sta se po meni pretakala nek adrenalin in vznemirjenje, saj mi je bilo zelo všeč hoditi po nemških ulicah, polnih ljudi in trgovin. Glede nemščine sem mnenja, da sem nekaj poguma dobila, vendar ne vem, če sem doživela tisti preskok, ki smo ga omenjali. Da sem se odločila za izmenjavo mi ni žal in štejem to kot bogato izkušnjo v življenju.

Anamarija Čančar

Ob prijavi na izmenjavo sem imela različna pričakovanja, tudi kakšne dvome o tem, ali se bom razumela s svojo „partnerico“, ali bo zabavno ... Danes, po koncu izmenjave, pa lahko rečem, da je ta celo presegla moja pričakovanja in že ob srečanju s partnerji, po prvem skupaj preživetem dnevu, odgnala vse dvome. Oba dela sta bila zanimiva in zabavna.

Vesela sem za to izkušnjo. S "partnerico" Anko sva se super razumeli in sva se veliko pogovarjali ter tako tudi utrjevali nemščino in angleščino. Skupaj z ostalimi smo počeli veliko dejavnosti (od bazena, bowlinga, nakupovanja, do piknika in izleta na morje). Z Ankino mamoo sva se dobro razumeli in sva se pogovarjali o najrazličnejših stvareh. Bila je zelo prijazna in odprta, saj me je lepo sprejela in mi posvečala svoj čas in se trudila, da sem se počutila domače ter mi je povedala, da sem pri njih vedno dobrodošla. V tem tednu pa sem spoznala tudi nemško hrano, kulturo, navade, pokrajine mesta in mnogo drugega.

Ta izmenjava je zame lepa izkušnja, ki je ne bom nikoli pozabila in bi se jo, če bi imela možnost, zagotovo ponovila.

Tajda Šrot

Iz Scheinfelda smo odnesli veliko lepih spominov. Ob izmenjavi smo se naučili zelo veliko, spoznali smo Nemčijo in pa kar je najpomembnejše, pridobili smo nove prijatelje in drugi dom, kjer smo vedno dobrodošli. Upam, da se bomo še kdaj srečali s svojimi „partnerji“. V to ne dvomim, saj bom s svojim partnerjem ostal v stiku in skušal izvesti veliko obiskov. Največ znanja nemščine sem pridobil ravno v družbi in pa družinah nemških prijateljev, kateri bodo za vedno ostali v našem spominu. Najbolj obžalujem to, da se takšna izmenjava ne izvede vsako leto. Hvala, ker ste nam omogočili nepozabne dni v Scheinfeldu.

Vasja Omahne

En teden življenja v drugi državi s popolnoma neznanimi ljudmi se je na samem začetku slišal kot strašljiva misel. Vse skupaj pa se je spreobrnilo v eno najlepših izkušenj v mojem življenju. Nikoli ne bom pozabila dneva, ko so naši partnerji prišli v Slovenijo. Prvi dijak, ki sem ga v avtobusu opazila, je bil Julian in takoj sem ga prepoznala. Prvih nekaj trenutkov se je občutilo, da je oba nekoliko strah, zelo kmalu pa sva se popolnoma sprostila. Nekako sem pričakovala, da se bova razumela, saj sva se ujela že preko Facebooka, nisem pa si predstavljala, da se bo tako ujel z mojo družino in prijatelji. Teden v Sloveniji je bil res super. Vedela sem, da bo tudi teden v Nemčiji zabaven, nisem pa pričakovala tako neverjetnega doživetja. V Nemčijo sem odšla z malo strahu, vendar ko sem stopila iz avtobusa in spoznala družino, je strah nadomestil prijeten občutek. V času bivanja v Scheinfeldu sem doživela vse, kar je možno doživeti in še več. Nemški partnerji so se zares potrudili, da je bil teden, ki bi bil že sam po sebi lep, še lepši. Še posebej pa mi je bilo všeč, da sem se prav tako kot z Julianom razumela tudi z njegovo družino. Še posebej dobro sem se razumela z Julianovim bratcem Maksijem. Nisem pričakovala, da se bova toliko pogovarjala, skupaj namakala noge v mlaki in se igrala različne igre. Zadnji dan pa je rekel, da si želi sestro, kot sem jaz. Tega občutka vam ne morem opisati. Res bi mi bilo žal, če se izmenjave ne bi udeležila. Zelo sem vesela, ker se z Julianom še vedno pogosto pogovarjava in verjamem, da bova ostala v stikih. Nova, nepoznana država, družina, prijatelji, jezik ... jaz pa sem se vseeno počutili tako domače in prijetno in mislim, da sem za en teden dobila svoj novi dom.

Nastja Larisa Renko

Vrnitev domov je prinesla mnogo mešanih občutkov. Kljub povratku v domače okolje se mi je vse zdelo tuje in drugačno. Ponovno sem se moral navaditi na okolje kot tudi na jezik za sporazumevanje v vsakodnevnih situacijah. Prvi dan se mi je jezik še malo zatikal, saj sem bil navajen uporabljati nemški jezik. Poleg tega sem se moral spet privaditi na sistem naše sole, kot tudi na obvezno uporabo copat. Kar pa je najpomembneje, pogrešal sem vse nove prijatelje iz Scheinfelda.

Miha Vogel

Moje bivanje pri Sarah je večinoma potekalo po mojih pričakovanjih. Res dobro se razumeva in še vedno si piševa skoraj vsak dan.

Njena družina je res prijazna. Na žalost nisem spoznala njene sestre in brata, saj sta toliko starejša, da sta se že odselila. Malo me je presenetila njihova hiša. Bila je zelo stara, a čisto prenovljena in res lepo urejena. Tudi Sarahine živali (dve zajkli, pes in maček) so mi bile zelo všeč.

Vendar je bilo vsega konec že po sedmih dneh, vse se je dogajalo tako hitro, da smo komaj prišli, pa smo že morali oditi. Menim, da bi nujno potrebovali vsaj deset dni, da bi se čez vikend lahko odpravili kam z družino, si ogledali kakšne znamenitosti. Vendar bi bilo lahko daljše bivanje neprijetno za tiste, ki se s svojimi „partnerji“ niso ujeli najboljše.

Veliko nas še ostaja v stikih, predvsem preko interneta. Vsem je čas zelo hitro minil, zato smo se odločili, da se moramo čim prej spet srečati. Mogoče se bomo videli že te poletne počitnice. Upam, da bova s Sarah še dolgo ostali v dobrih odnosih.

Eva Cizej

Ne samo, da sem se domov vrnil utrujen in zaspan, domov sem se vrnil bolj vešč govorjenja nemščine in bolj razgledan. En teden v popolnoma drugačem okolju od tistega, na katerega sem navajen, je na meni pustil velik pečat. Spoznal sem veliko zanimivih ljudi in obiskal veliko zanimivih krajev, ki jih ne bom nikoli pozabil. Dvomim, da bom še kdaj ponovno srečal večje število dijakov iz Scheinfelda, sodelujočih v tej izmenjavi, pa jih že nekoliko pogrešam. Presenečen sem nad tem, koliko smo se pogovarjali in še bolj nad tem, koliko sem se jaz pogovarjal v nemščini. Vsak dan so bili naši pogovori bolj zanimivi in vedno bolj sem imel občutek, da moja nemščina napreduje. Lahko rečem, da je Scheinfeld izkušnja, ki me je naredila zrelejšega in da se še nikoli prej nisem v enem tednu naučil toliko, kot sem se naučil v Scheinfeldu, ki se ga bom za vedno spominjal z nasmehom.

Rok Hafner

Štiriindvajset črt, ki vabijo, da jih popišem s pričakovanimi pohvalami, bi bilo težko napolniti z iskrenimi občutki zaradi dveh razlogov. Prvič, 24 je izključno premalo, da bi lahko obsežnost teme, polne adrenalina, izkušenj, poznanstev, mnenj ter doživetij z verigami črnila vklenila na papir in drugič, besede in domišljija bralca presiva, da bi resnični dogodki zaživel v pravih barvah, a vseeno je od mene zahtevano, da napišem še zadnjo nalogo naših zadolžitev ter s tem sklenem spomine na Scheinfeld. Jih bom sploh kdaj lahko pozabila?

V teh dneh sem se naučila multikulturalnosti družbe ter tolerance, se uspešno vključila v rutino sovrstnikov v Nemčiji in spoznala drugačne možnosti načinov igranja življenjske igre.

Pokrajina, njena igriva valovitost ter odprtost so me prevzele, prav tako majceno mestoce s svojimi šarmantnimi uličicami. Zaljubila sem se v Würzburg - mesto z velikim parkom in čistostjo moderne tehnologije, oprano črne industrije.

Naj nazadnje, preden zmanjka črt, napišem še, da se s „partnerico“ ter njeno družino še vedno pogovarjamo in bomo ohranili stekane vezi. Evropska unija se odpira svetu in ponosna sem, da se v multikulturalni mozaik lahko vključim tudi sama.

Maša Mlinarič

Težko opišem vse, kar zdajle čutim. Večinoma žalost, saj bi še rad ostal v Scheinfeldu ter se pogovarjal s svojim partnerjem Danielom. Zdi se mi, da sem eden izmed redkih, ki ni pogrešal svoje družine, saj mi je bilo v Nemčiji vse prečudovito. Šolski sistem je super, ljudje so super, jezik je prečudovit in menim, da niti ne obstajajo besede, ki bi opisale, kako je bilo ob mojem partnerju in v njegovi družini.

Najbolj bom pogrešal mamo, ki me je že od prvega dneva pričakala s prijetnim nasmehom ter nežnim in optimističnim glasom, ki mi je dal občutek, kot da bo vse bolje, kot sem si sprva zamislil. Čeprav je govorila le nemško, sem se z njo najraje pogovarjal, klub temu da je moj partner znal tekoče angleško, klub temu da sem govoril »Schlechtdeutsch« namesto Hochdeutsch. Bila mi je kot druga mama, ki mi je nudila vse. Nikoli ne bom pozabil trenutkov, ob katerih sem se počutil kot del družine.

Ne smem pa pozabiti na svojega partnerja - Daniela, ali kar der Dani, kot so ga vsi klicali. Veliko ljudi je na začetku govorilo, da »ne paševa skupaj«, saj so ga drugi ocenili drugače kot pa jaz, ki sem ga spremljal ves dan. Bil mi je kot drugi brat, za katerega sem skrbel jaz, on pa zame pa četudi mu ni bilo treba.

Vsi, ki so me obdajali med tem časom v Scheinfeldu, so bili do mene takšni, da pravzaprav nisem pogrešal svoje družine. Sam odhod iz Scheinfelda so nekateri spremljali z veseljem, jaz pa večinoma z žalostjo. Tudi ni me sram priznati, da sem se po prihodu v svojo sobo v Trbovljah zjokal, saj nisem le izgubil dobrega prijatelja, skoraj brata, ki ga drugače nimam, temveč tudi drugo družino, ki je nikoli ne bom pozabil.

Po vseh teh občutkih mi v glavi še najbolj odmeva stavek, ki ga je izrekla partnerka iz Scheinfelda, in sicer glasi se: „Ich will genau da wieder hin!“.

Rok Medveš

Teden je minil prehitro. Ravno, ko smo se najbolj ujeli, je prišla sobota, dan odhoda. Zaspani in utrujeni smo se s partnerji pripeljali do gimnazije v Scheinfeldu. Še zadnjič smo se pogovarjali z vsemi partnerji in družinami. Ob 8. uri smo se še zadnjič objeli, si zaželeli vse najboljše ter si obljubili, da se še vidimo. Preden smo šli na avtobus je Philipp zapel pesem Siva pot. Skupaj smo jo zapeli in orosile so se nam oči. Šli smo na avtobus, si pomahali in se odpeljali nazaj v Slovenijo. Večino poti smo spali, saj je bila za nami naporna noč. Čeprav sva imeli s Tamaro različno osebnost, sva se ujeli. Pogrešam Nemčijo in partnerje ter si želim nazaj. Mogoče pa se bom naslednje leto odločila za individualno izmenjavo in bom Tamaro ter Scheinfeld obiskala ponovno, tokrat za tri tedne.

Lara Dečman

V Scheinfeldu oz. njegovi okolici smo preživali zelo lep teden dni. Naučili smo se veliko (komuniciranje s starši, prilagajane in seveda znanje nemškega jezika). Znašli smo se v okolju, kjer je nemščina domači jezik in soočali smo se, na vsakodnevnem nivoju, s starši, učitelji, našimi partnerji in preizkušali naše sposobnosti in iznajdljivost pri govorjenju nemškega jezika. V Nemčiji smo pridobili veliko; nove, dobre prijatelje, celo svojo drugo družino. Spoznali smo veliko novih ljudi ter pridobili za nas pomembne izkušnje. Na izletih smo si ogledali Nürnberg in Würzburg, ki sta dve stari srednjeveški mesti, s partnerji pa smo vsak po svoje, in hkrati tudi skupaj, obiskali tovarno/trgovino Adidas, bazen, bowling, družili smo se na pikniku ... Seveda smo se ob vsem dogajanju zelo zabavali.

Menim, da bo ta izmenjava vsem, ki smo se je udeležili, ostala kot zelo pozitivna izkušnja. Nekako nas je prisilila, da nismo bežali v angleščino, kot je v navadi, temveč da smo se "ena na ena" soočili z nemščino v njenem naravnem okolju. S tem smo veliko pridobili na samem razumevanju, govoru, prav tako pa na ravni komunikacije s starši naših partnerjev. Verjamem, da smo vsi, ki smo se letos izmenjave udeležili, uživali v vsaki minuti in se bomo z največjim veseljem spominjali tistega tedna v Scheinfeldu. Zavzeto bomo ohranjali stike, se naslednje leto udeležili individualne izmenjave in se seveda obiskovali tudi izven šolskih aktivnosti, med počitnicami. Definitivno je to nepozabna izkušnja, ki jo je vredno doživeti. ☺

Ana Štravs

8. GOVOR RAVNATELJICE JELENE KERŠNIK NA ZAKLJUČNI PRIREDITVI V SCHEINFELDU

Spoštovana evropska poslanka gospa Westphal, okrožna svetnica gospa Simon, župan Scheinfelda gospod Seifert, župan Baudenbacha in okrožni svetnik gospod Kestler, ravnatelj gimnazije Scheinfeld gospod Munzert, dragi starši, dijaki in učitelji Gimnazije Scheinfeld, kolegi in dijaki iz Trbovelj!

Najprej se želim zahvaliti Gimnaziji Scheinfeld, gospodu ravnatelju Alfredu Munzertu, učiteljskemu zboru, dijakom in njihovim staršem, da nas gostite ob tako pomembnem jubileju. 20 let je dolga doba. Dovolj dolga, da se dogodek vpiše v zgodovino. Dovolj dolga, da čas obrusi in izpili pomanjkljivosti, da da svoj pečat in da lahko rečemo, da po 20-ih letih preživijo le najboljše ideje.

Takšna je očitno ideja o mednarodni izmenjavi dijakov naših šol. Če ne bi bila odlična in če ne bi bila sprejeta s toliko dobre volje, kot jo lahko vidimo tukaj danes, ne bi gorela z istim ognjem kot pred 20-imi leti.

Dragi dijaki, lahko ste ponosni, da ste del tega čudovitega dogajanja ravno v jubilejnem letu. Upam, da se bodo vaša prijateljstva, stkana v tej izmenjavi, ohranila. Lepo je imeti prijatelje in še lepše jih je imeti po vsem svetu. Vsi prijatelji nas bogatijo, prijatelji od daleč pa nam še dodatno širijo obzorja in omogočajo spoznavati svet, nove kulture in prinašajo neprecenljive izkušnje. Če hočeš napredovati, moraš pogledati čez plot domačega dvorišča. Tega se je zavedala tudi profesorica Marija Holešek, ki se je leta 1991 udeležila hospitacij za slovenske učitelje v Nemčiji. Srečno naključje jo je za dva tedna pripeljalo na Gimnazijo Scheinfeld. In takrat se je rodila ideja o izmenjavi med našima šolama. Da je potrebno priložnost izkoristiti, sta se pred več kot 20-imi leti zavedala tudi tedanja ravnatelja naših šol, gospod Klaus Pister in gospa Darka Lipičnik, ki sta podprla idejo o izmenjavi ter se zavzela za njeno uresničitev. Skupaj s pobudniki prve izmenjave sta skoraj vizionarsko verjela v njen uspeh.

Že prva poskusna izmenjava je odlično uspela, kljub temu da so bile razmere takrat popolnoma drugačne, kot so sedaj. Komunikacijskih možnosti, kot jih poznamo danes, takrat ni bilo, naša država je bila še rosno mlada, blizu nas je divjala vojna ... a volja in prizadevanja prvih organizatorjev so bili dovolj močni, da so premagali vse ovire.

Izmenjava je zaživela in živi še danes, v času velikih sprememb. Vez med šolama je očitno močnejša od političnih spletk, gospodarskih kriz in naravnih katastrof. Samo najmočnejše strukture lahko kljubujejo zobu časa in neprizadete prenesejo vplive okolja. Koncept izmenjave je očitno primer takšne odličnosti. Tako je prav, saj temelji na dobri volji, na povezovanju mladih

ter na širjenju kulturne in evropske nacionalne zavesti. Seveda pa samo koncept ni dovolj. Potrebni smo ljudje, da ga uresničimo.

To priložnost želim izkoristiti in se pred vsemi vami zahvaliti tistim, ki so v veliki meri zaslužni, da je izmenjava zaživela in doživela dvajseto obletnico.

V izmenjavi se je na obeh straneh zvrstilo 6 ravnateljev. Zahvaliti se želim sedanjemu ravnatelju, gospodu Muncertu, da tudi on podpira izmenjavo. Ob tej priložnosti mu predajam kipec rudarja, ki je zgodovinski simbol naših krajev, ter priložnostno darilo, izdelano posebej za dvajseto obletnico izmenjave.

Nadalje se želim z drobno pozornostjo zahvaliti nekaterim učiteljem Gimnazije Scheinfeld, ki so v teh 20-ih letih največkrat prevzeli vodenje izmenjave:

- Herr Alfred Brendle,
- Herr Rudolf Przyborowski,
- Herr Hermann Kornberger,
- Herr Wolfram Schröttel.

Ves čas je izmenjavo podpirala in posredno bdela nad njo tudi soproga gospoda Pistra, ki ga žal ni več med nami, in zahvaliti se želim tudi njej.

Še posebej pa sem vesela, da lahko izrečem zahvalo tudi dvema sodelavkama, ena je sicer že v pokoju, ki sta tako rekoč edini, ki sta z izmenjavo povezani že od vsega začetka. Brez zagnanosti in vztrajnost ter dobre volje profesorice Marije Holešek in profesorice Marjetke Kafel danes ne bi slavili okrogle obletnice. Tudi njima se želim zahvaliti za dolgoletna prizadevanja, dobro voljo in zagnanost.

Projekti, kot je naša izmenjava, so pomemben gradnik evropske stabilnosti in mednarodnega sodelovanja. So svetla luč naše prihodnosti, saj odpravljajo kulturne in jezikovne ovire. Posamezniki, šola in s tem celotna družba z izmenjavo napredujemo in rastemo.

Naša izmenjava naj še naprej ostane dober zgled in primer odličnosti. Upam, da nam je dala dosežena dvajseta obletnica novih moči in dovolj energije za nadaljnjih 20 let izmenjave.

Schulpartnerschaft groß gefeiert

Seit 20 Jahren hat das Scheinfelder Gymnasium Verbindungen nach Trbovlje

SCHEINFELD (hjt) – Die Schüler des Scheinfelder Gymnasiums sind mit Begeisterung dabei, wenn es um die Umsetzung völkerverständiger Projekte geht. Ob bei der Schulpartnerschaft mit Lärge in Frankreich, beim Europawettbewerb um die schönsten Weinetiketten für den Europa-Cuvée aus Ipsheim oder auch bei der seit 20 Jahren bestehenden Schulpartnerschaft mit dem slowenischen Trbovlje – sie sehen in diesen Aktivitäten einen Gewinn für die Sache und für sich selbst. „Schüleraustausch wirkt ein ganzes Leben nach“, so sehen es die Schüler selbst.

Die beiden Schulleiter Jelena Kersnik und Alfred Munzert betonten die Bedeutung der Partnerschaft für Frieden und Partnerschaft in Europa.

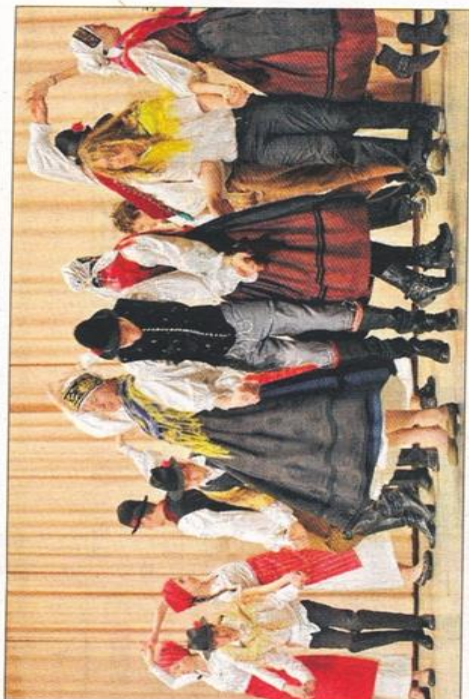
Beim Festabend in der Scheinfelder Wolfgang-Graf-Halle ging Alfred Munzert, Direktor des Gymnasiums, in seiner Begrüßungsrede auf die Wichtigkeit derartiger Partnerschaften ein. Durch diese Aktivitäten bauten die Bürger ein Europa der Menschen „von unten“ auf. Dies sei Grundlage für ein zukünftiges, demokratisches Europa. Sein Amtsvorgänger Pister habe diese Schulpartnerschaft damals angeregt und zielstrebig mitgestaltet. Auch wenn die politischen Zeiten in diesen vergangenen 20 Jahren nicht ganz einfach gewesen seien – „die Menschen in Europa sind zusammengerückt“, so Munzert. Seine Amtskollegin, Schulleiterin Jelena

wundern sein und dafür brachten die slowenischen Gäste besondere Schätze aus ihrer Heimat mit.

Wenn junge Menschen sich in europäischen Projekte einbringen, gebühre ihnen großer Dank, sagte Europa-Abgeordnete Kerstin Westphal aus Schweinfurt. Das Schengenabkommen sei eine der größten Errungenschaften Europas. Egal ob Schule, Ausbildung oder Berufsausbildung – in Europa müssten die Menschen in jedem Mitgliedsstaat sich frei entfalten können. Jedweder national-sozialistischen Denken und ausländerfeindlichen Parolen erteile sie eine Absage. Dazu brauche es Aufklärung und in der Politik alles Andere als „blinde rechte Augen“. Das Subsidiaritätsprinzip, also die Einheit in Vielfalt sei die Zukunft.

Einen Einblick in die Arbeit der vergangenen 20 Jahre gab ein Film von Marijetka Kafel, der Leiterin des Schüleraustausches – kurze Spots mit rockiger Musik unterlegt und zweisprachig. Er sollte aufzeigen, dass es sich um eine lebendige Partnerschaft handelt, die gegenseitigen Einblick in die Kultur des jeweils anderen Landes und Volkes gibt und auch echte Freundschaften hat entstehen lassen.

Wie hochwertig Musik, Kunst und Tanz an den beiden Schulen gelehrt und gelebt werden, zeigten die Schülerinnen und Schüler selbst. Durch

Slowenische Schüler in heimischer Tracht begeisterten bei der Jubiläumfeier mit ihren Tänzen.

Fotos: Teufel

das Programm führten zweisprachig Laura Zelensek und Sarah Weichlein. Die Big Band des Gymnasiums Scheinfeld unter der Stabführung von Markus Marr brachte Schwung in die Halle. Ein Feuerwerk von Melodien der legendären Band ABBA verführte die Zuhörer nicht nur zum Mitsummen und Fußwippen. Aber auch leise, feinfühligere Töne wurden den Instrumenten entlockt. „Beause of you“ von Kelly Clarkson verklang in den still gewordenen Zuschauereihen und mit „I will survive“ setzte die Band auch dank der kraftvollen Soulstimme von Henriette Rollshofen einen Glanzpunkt.

Wie verwandelt die slowenische Volksmusik mit der fränkischen ist, zeigten die Schülerinnen und Schüler aus Trbovlje. Sie zauberten Tänze auf die Bühne und begeisterten auch mit ihren Heimattrachten.

Chöre und die Band des Gymnasiums hatten unter der Leitung von Michael Stypa das Musical „Footloose“ einstudiert und einen Ausschnitt daraus an diesem Abend aufgeführt. „On Any Sunday“ durfte also bei diesem Anlass Premiere feiern, intoniert und mit kräftigem, stimmlicherem Chorgesang in den Saal gebracht. Eine kleine Gruppe des Chores verwöhnte noch mit „Mama says“ von Loggins/Snow die Zuhörer, die als Solisten Johannes Fellner erleben konnten.

Bevor der Abend mit einem Festmenü slowenischer Kochkunst ausklang, das von den Schülerinnen und Schülern der 11. Klassen arrangiert worden war, sangen die Austauschschüler noch ein Freundschaftslied, in dem die Sehnsucht mitschwang, die Menschen mögen doch immer dem Weg ihres Herzens folgen.

Slowenen interessieren sich für Produkte aus Scheinfeld

„Gibt es eine große Fußballmannschaft hier?“ – Fragen aber auch zur Geschichte und Religion in dem Steigerwaldstädtchen

SCHEINFELD (ug) – Bürgermeister Claus Seifert weiß, wofür sich junge Leute interessieren: Beim Besuch der slowenischen Austauschschüler bei der Stadt brachte er wenig kommunalpolitische Daten, dafür aber Fußballschuhe mit, die für die männliche „Fußballdiva“ David Beckham gefertigt wurden.

Gleich zwei Scheinfelder Schulen haben neben ihren anderen Austauschpartnern als Besonderheit auch einen Schüleraustausch mit Slowenien: neben dem Gymnasium auch die Realschule. Nachdem die

erst seit zwei Jahren Deutsch. Den noch konnten sie der Rede Seiferts, der sich um langsames Sprechen bemühte, bereits folgen.

Der Bürgermeister erreichte die Jugendlichen mit seiner Vorstellung dreier Scheinfelder Besonderheiten. Erstens sei es ungewöhnlich, dass in einer Stadt mit 4600 Einwohnern

mehr als 2000 Schüler zur Schule gehen. Als zweites hervorzuheben sei das enge Nebeneinander von katholischen und protestantischen Orten. Und drittens sei Scheinfeld Sitz der einzigen Produktionsstätte eines Sportartikelherstellers in West-Europa. Dort werden aber nur Spezialschuhe angefertigt: zum Beispiel diejenigen für die Anschieber auf der Bobbahn oder ein besonders leichter Strickschuh, der Ball für die Weltmeisterschaft in Südafrika und goldene Schuhe des Superstars David Beckham. Mehrere 100 Paar Schuhe bekomme dieser pro Jahr aus Scheinfeld. Auf den Schuhen sei jeweils die Flagge des Landes, für das er (im Verein oder in der Nationalmannschaft) spielt, seine Rückennummer, aber auch die Namen seiner Kinder und seine eigenen Initialen sowie die seiner Frau vermerkt. Prinz William aus England besitzt Seifert zufolge genauso Beckham-Schuhe wie die Töchter des amerikanischen Präsi-

Foto: Ganter

Auf die Frage nach den Wappentieren Scheinfelds legte Bürgermeister Claus Seifert seine Amtskette vor.

denten Barack Obama. Die Schüler selbst wollten wissen, ob Scheinfeld dann auch einen großen Fußballclub habe, was Seifert bedauernd verneinen musste. Sie interessierten sich aber auch für die Wappentiere Scheinfelds, dafür, was in Scheinfeld während des Zweiten Weltkriegs ge-

führt habe.
Am Freitagabend wird das 20-jährige Bestehen der Partnerschaft gefeiert.

Fränkische Landeszeitung

„Nordbayerische Nachrichten“
in Zusammenarbeit mit den
„Nürnberger Nachrichten“

Herausgeber:

Rainer Mehl, Harald W. Wiedfeld
Bruno Schnell

Chefredakteur: Heinz-Joachim Hauck, Stellvertretende
Chefredakteur: Alexander Jungkunz, Michael Husarek
Chef vom Dienst: Peter Ehler, Politik: Alexander Jungkunz, Stellvertretung: Armin Jelenik

Verantwortliche Redaktionsleitung der FLZ-Zentrale:
Peter M. Szymanowski

Westmitteilredaktion: Manfred Blöndinger, Landkreis Ansbach/
Landkreis Neustadt a. d. Aisch-Bad Windsheim: Dieter Reinhardt, Regionale Kultur: Thomas Wirth, Regionaler Sport: Otto Köller.

Lokales Ansbach: Karl Friedrich, Lokales Dinkelsbühl/
Feucht: Jürgen Binder, Lokales Rothenburg:
Dieter Bab.

Verantwortlich für den Gesamtanzeigenteil: Anzeigenleitung:
Walter Schmidt, (Nordbayerische Anzeigenverwaltung GmbH*, Nürnberg);
für die Lokalausgaben: Anzeigenleiter: Jürgen Lang,
Ansbach;

Vertriebsleiter: Werner Wilczek, Ansbach.

Verlag: Fränkische Landeszeitung GmbH, 91522 Ansbach, Nürnberger Straße 9-17; Satz und Druck: Fränkische Landeszeitung GmbH, Ansbach, und Verlag Nürnberger Presse Druckhaus Nürnberg GmbH & Co. KG,

90402 Nürnberg, Marienstraße 9/11, Telefon 091/21 60. Zustellung: FZD Fränkischer Zustell-Dienst GmbH, Monatsabonnementspreise: bei Zustellung durch Träger € 29,80 einschließlich Zustellgebühr und € 1,95 (7%) Mehrwertsteuer; durch die Post im Inland € 33,50 einschließlich Postvertriebsgebühren und € 2,19 (7%) Mehrwertsteuer. Der Bezugspreis ist monatlich im Voraus zu entrichten. Abbestellungen sind nur schriftlich bis zum 15. eines Monats (Eingang) zum Ende des folgenden Monats bzw. zum Ende eines Vorauszahlungszeitraums möglich. Einzelverkauf: wochentags € 1,40, samstags € 1,70. Gültig ist die Anzeigenpreisliste Nr. 54.

Für unverlangt eingesandte Manuskripte wird keine Haftung übernommen. Bei Nichtbelieferung ohne Verschuldung des Verlages oder infolge höherer Gewalt, Unruhen, Arbeitskämpfe oder ähnlicher Maßnahmen besteht kein Anspruch auf Schadensersatz. Gezeichnete Artikel stellen die Meinung des Verfassers und nicht die der Redaktion dar. Die gesamte Zeitung einschließlich aller ihrer Teile ist urheberrechtlich geschützt, soweit sich aus dem Urheberrechtssatz und sonstigen Vorschriften nichts anderes ergibt. Darunter fallen auch alle Anzeigen, deren Gestaltung vom Verlag übernommen wurde. Jede Verwertung ist ohne schriftliche Zustimmung des Verlages unzulässig. Dies gilt insbesondere für Vervielfältigungen, Übersetzungen, Mikroverfilmungen und die Einspeicherung und Verarbeitung in elektronischen Systemen.

Für die Herstellung der Zeitung wird Recycling-Papier verwendet

Tel.: Sammelnummer Zentrale Ansbach 091/95 00-0
Redaktion Neustadt/Ansbach, Nürnberger Straße 22
Telefon 0916/140 91, Fax 0916/172 29
Anzeigenannahme:
Verlagsdruckerei Schmidt GmbH, Nürnberger Straße 27-31
Telefon 0916/18 86 00, Fax 0916/173 78
Vertrieb: 091/95 00-182/-183/-188
Internet: www.flz.de

10. IZMENJAVA DIJAKOV 2013 – SCHÜLERAUSTAUSCH 2013

	Ime, priimek	Partner
1	Jaka Mlakar	Kilian Feßler
2	Vasja Omahne	Lukas Schwab
3	Nastja Larisa Renko	Julian Cieschek
4	Marko Kaluža	Johannes Derrer
5	Rok Medveš	Daniel Walger
6	Miha Vogel	Philipp Lippert
7	Izak Špajzer	Philipp Schmidt
8	Rok Hafner	Adrian Krolinski
9	Nejc Kmetič	Philipp Nützel
10	Nejc Gjerek	Klaus Nasca
11	Lara Dečman	Tamara Folk
12	Neža Gošte	Sarah Weichlein
13	Anamarija Čančar	Ines Mitterweger
14	Maša Mlinarič	Edith Menzinger
15	Ana Štravs	Ann - Kathrin Ritthammer
16	Tajda Šrot	Ann - Katrin Skoda
17	Laura Zelenšek	Linda Haßler
18	Eva Cizej	Sarah Heider

Mentorici izmenjave: Marjetka Kafel, Alenka Arh Šmuc

Gradiva zbrala: Marjetka Kafel

Lektorirala: Ines Kolar

Tehnična obdelava: Nina Vučilovski